

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25CoCsp/31/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122469344
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marian Hoffmann, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6122469344.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX Snina, o zaplatenie 2 701,01 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 5Csp/9/2023-209 zo dňa 9.9.2024 takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I.
- II. M e n í rozsudok vo výroku II. tak, že žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania nepriznáva.
- III. Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 594,04 EUR, úrokov vo výške 907,20 EUR, kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 231,41 EUR a úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 590,49 EUR od 4.3.2022 do zaplatenia zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10%.

Súd svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 prvé dve vety; § 2 písm. l); § 9 ods. 2 písm. e); § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 z.z. o bankách.

V odôvodnení rozhodnutia okrem iného ďalej uviedol, že dňa 05.09.2018 došlo k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „VÚB Pôžička“ na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 3 000 EUR za podmienok uvedených v zmluve a obchodných podmienkach. Keďže žalovaný neplnil svoje povinnosti riadne a včas, právny predchodca žalobcu po výzve podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru ku dňu 17.6.2020. Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 došlo medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom k postúpeniu predmetnej pohľadávky.

Tunajší súd rozsudkom sp.zn. 5Csp/9/2023-131 zo dňa 20.6.2023 rozhodol tak, že výrokom I. zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2 106,52 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 106,52 EUR od 4.3.2022 do zaplatenia a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 10%. Predmetné rozhodnutie odôvodnil tým, že v posudzovanej zmluve o úvere bol uvedený nesprávny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. e) v spojení s § 2 písm. l) zákona č. 129/2010, čo malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010.

Na základe žalobcom podaného odvolania Krajský súd v Prešove uznesením sp.zn. 25CoCsp/16/2023-177 zo dňa 6.6.2024 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku III. o trovách konania a vrátil veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť doplniť dokazovanie ohľadom toho, či došlo k platnému zosplateniu úveru a to, či plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy bolo dohodnuté v splátkach, či došlo k dohode medzi stranami sporu, že v prípade omeškania sa s úhradou jednej splátky sa stane splatným celý dlh, či došlo k uplatneniu tohto práva najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a či spotrebiteľ bol upozornený na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie taktiež povinnosť zisťovať, či žalobca doručoval žalovanému tretiu upomienku- pokus o zmier ako upozornenie na možnosť zosplatiť úver zo dňa 15.4.2020 a taktiež, či žalobca doručoval žalovanému kvalifikovanú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách v čase, kedy bol žalovaný dlhšie ako 90 dní v omeškaní.

Súd prvej inštancie vzhľadom na pokyn odvolacieho súdu zisťoval, či žalobca má v spore aktívnu vecnú legitímáciu, pričom na základe žalobcom predložených listinných dôkazov mal tunajší súd za to, že strany sporu si v ustanovení zmluvy čl. I ods. 5 písm. b) v spojení s čl. VIII bod 1 písm. a) Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s. (na čl. I. 38) dohodli možnosť mimoriadneho zosplatenia úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Po preskúmaní výzvy na zaplatenie zo dňa 15.4.2020 a vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 17.6.2020 súd dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre platné zosplatenie úveru.

Súd považoval za splnenú aj požiadavku podľa ust. § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. a ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, keď za výzvy podľa tohto ustanovenia považoval vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru.

Po preskúmaní náležitosti zmluvy súd dospel k záveru, že v zmluve bol uvedený nesprávny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. e) v spojení s § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., čo má za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. V tejto súvislosti súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, sp. zn. 9 Cdo 287/2021, ktorý bol zverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 4/2022 pod č.49 a z ktorého vyplýva, že celkovú výšku spotrebiteľského úveru podľa § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch predstavuje suma finančných prostriedkov reálne poskytnutá spotrebiteľovi veriteľom. Poplatok za poskytnutie úveru zrazený z istiny hneď pri uzavretí zmluvy nemožno zahrnúť do celkovej výšky spotrebiteľského úveru.

V spotrebiteľskej zmluve uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nebol správne uvedený údaj o celkovej výške poskytnutého úveru, nakoľko veriteľom deklarovaná suma úveru vo výške 3 000 EUR v sebe zahŕňala aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 60 EUR, ktorý bol žalovanému zrazený v rovnaký deň, v aký veriteľ vyplatil žalovanému úver. Z dôvodu nesprávne uvedenej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. e) zákona č. 129/2010 Z.z., súd vyhodnotil právnym predchodcom žalobcu poskytnutý úver ako bezúčnosť a bezpoplatkový podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. Vzhľadom na súdom prijatý záver o bezúčnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru pre nesprávne uvedenú celkovú čiastku úveru, ktorá bola žalovanému poskytnutá, súd konštatuje, že žalovaný mal povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 2 940 EUR, z ktorej doposiaľ uhradil sumu 833,48 Eur, a teda dlh žalovaného titulom poskytnutého úveru predstavuje sumu 2106,52 Eur s príslušným úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo dňa 4.3.2022 do zaplatenia, na čo bol žalovaný zaviazaný výrokom I. rozsudku tunajšieho súdu č.k. 5Csp/9/2023- 131 zo dňa 20.6.2023, ktorý je toho času právoplatný.

Čo sa týka zostatku žalobcom uplatnenej sumy, teda istiny vo výške 594,04 EUR, úrokov vo výške 907,20 EUR, kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 231,41 EUR a úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 590,49 EUR od 4.3.2022 do zaplatenia, súd v uvedenej časti žalobu zamietol, nakoľko v dôsledku vyhodnotenia úveru ako bezúčného a bezpoplatkového boli všetky platby žalovaného započítané na úhradu istiny úveru, teda aj tie, ktoré pôvodne veriteľ započítal na úhradu úroku.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP, keď rozdiel medzi úspechom žalobcu a žalovaného bol 10% v prospech žalobcu, preto súd zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 10%.

2. Proti tomuto rozsudku, v celom rozsahu, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca majúci za to, že zo strany súdu došlo k nesprávnej interpretácii rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/287/2021 zo dňa 30.06.2022, resp. nesprávnej aplikácii uvedeného rozhodnutia na prejednávany prípad, keďže v uvedenom Najvyšší súd Slovenskej republiky riešil odlišnú skutkovú a právnu situáciu – a síce takú, kedy bola na účet zmluvného dlžníka poskytnutá už suma ponížená o

spracovateľský poplatok, keďže došlo k okamžitému započítaniu poplatku za poskytnutie úveru v zmysle obchodných podmienok, čo spôsobilo situáciu, že dlžník reálne čerpal nižšiu sumu ako bolo uvedené v úverovej zmluve. Na podporu tohto záveru poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 9Cdo/287/2021 zo dňa 30.6.2022. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil a žalobe aj vo zvyšku vyhovel. Uplatnil si aj nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po preskúmaní rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, pri viazanosti dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa ust. § 382 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok potvrdil.

5. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplatenia pohľadávky, ktorú získal na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Predmetná pohľadávka vznikla na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu – bankou, a žalovaným. Súd prvej inštancie sa v zmysle pokynov odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení č.k. 25CoCsp/16/2023 – 177 zo dňa 6.6.2024 zaoberal otázkou platnosti postúpenia pohľadávky, pričom dospel k záveru o platnom postúpení pohľadávky. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení, okrem iného, mal za to, že vo veci absentuje výzva podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

6. Odvolací súd postupom podľa ust. § 382 CSP vyzval strany sporu na vyjadrenie sa k možnému použitiu ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v súvislosti so zaslaním výzvy na zaplatenie podľa tohto ustanovenia.

Na túto výzvu žalobca reagoval podaním zo dňa 25.9.2025 v ktorom poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorých sa nevyžaduje, aby výzva zaslaná dlžníkovi podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách obsahovala osobitné upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky, a že za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru.

7. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom prvoinštančného súdu a žalovaného a zotrváva na svojom názore vyjadrenom v uznesení zo dňa 6.6.2024, že predmetná výzva absentuje, v dôsledku čoho nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v tomto konaní.

8. Popri všeobecnej právnej úprave postúpenia pohľadávky obsiahnutej v Občianskom zákonníku sú pre určité druhy pohľadávok vzhľadom na ich špecifiká ustanovené osobitné kritériá pre možnosť ich postúpenia tretej osobe. Individuálny režim týchto pohľadávok je odôvodnený spravidla špecifickým postavením niektorého z účastníkov záväzkového vzťahu, najmä s ohľadom na potrebu zvýšenej ochrany slabšej zmluvnej strany. V prejednávanej veci je týmto lex specialis ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravujúce osobitnú kategóriu bankových pohľadávok a ich postúpenie inej osobe.

9. V zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

10. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018

jednoznačne určilo, že zákon č. 483/2001 Z. z. je kľúčovým právnym predpisom upravujúcim činnosť bánk, ktorého § 92 ods. 8 zároveň veľmi presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku a tiež aj na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. Pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona musí banka a/ písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b/ ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže uplynutím uvedených 90 dní pohľadávku postúpiť. Postúpenie pohľadávky banky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom (nasledované ďalej v rozhodovacej činnosti napr. v rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/26/2017, 4Cdo/83/2021, 5Cdo/36/2020, 4Cdo/162/2020).

11. Vyššie uvedené sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku špeciálnym predpisom. Len v prípade, ak by tieto podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt neboli splnené, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané a len v takom prípade by išlo o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ.

12. Rozhodujúcou otázkou v danej veci je samotný charakter výzvy, a teda či výzva podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť samostatná, alebo za túto výzvu možno považovať aj výzvu na predčasné splatenie úveru. Obsahom „Výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 17.6.2020 síce sekundárne je aj výzva na úhradu dlžnej sumy, avšak primárne je predmetom tejto výzvy oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Rovnaký právny záver je konštatovaný aj v uznesení najvyššieho súdu sp.zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. 10. 2022 ako aj v uznesení sp.zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.3.2022.

13. Informácia o úmysle banky postúpiť pohľadávku, ktorá by mala byť obsahom výzvy podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách má pre spotrebiteľa osobitý význam, nakoľko podľa druhej vety tohto ustanovenia nemožno postúpiť pohľadávku, ak klient pred postúpením uhradí banke celý dlh, čím môže znemožniť postúpenie pohľadávky. Bez takejto informácie sa klient nemôže voči zamýšľanému postúpeniu pohľadávky nijako brániť. V konečnom dôsledku môže byť takáto výzva posledným motivujúcim faktorom pre dlžníka, nakoľko hrozba postúpenia pohľadávky a zmena v osobe veriteľa ho môže primäť k úhrade dlhu, čo je napokon v najlepšíšom záujme banky.

14. Význam tejto výzvy pre ochranu práv klienta vyplýva i zo zákonom vyžadovanej podmienky písomnosti tejto výzvy. Dôležitosť výzvy zdôraznil aj Najvyšší súd SR v rozsudku 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018, keď uviedol, že je jednou z podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky. Podľa názoru odvolacieho súdu aj samotný fakt, že celé ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje osobitné podmienky postúpenia pohľadávky a je lex specialis vo vzťahu k všeobecnej úprave v Občianskom zákonníku nasvedčuje tomu, že aj výzva, ktorú toto ustanovenie pre platné postúpenie bankovej pohľadávky vyžaduje, nebude len všeobecnou výzvou na úhradu dlhu (ktoré už napokon boli dlžníkovi adresované aj pred zosplatením), ale bude špecifická v tom, že v nej bude dlžník upovedomený o úmysle banky, za splnenia zákonných podmienok, postúpiť svoju pohľadávku tretej osobe.

15. Vo vzťahu k rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.9.2023 a sp. zn. 1Cdo/154/2022 zo dňa 27.2.2024, na ktoré poukazuje žalobca, odvolací súd dodáva, že aj vzhľadom na vyššie citované rozhodnutia najvyššieho súdu je zrejmé, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu v tomto smere bola rozdielna. K zjednoteniu došlo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 38/2025, kde Najvyšší súd definitívne ustálil, že: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho

peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.

16. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. Žalobca v danej veci nepreukázal zaslanie samostatnej písomnej výzvy podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, v dôsledku čoho nebola splnená podmienka pre platné postúpenie pohľadávky banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a žalobca nie je preto v spore aktívne legitimovaný na podanie žaloby.

Aktívna vecná legitímácia je pojem, pod ktorým treba rozumieť také hmotnoprávne postavenie, z ktorého žalobcovi prináleží ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej na strane žalobcu alebo pasívnej na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu, ex offo a to aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamietala. Zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby (rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 z 29.06.2010)

17. Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je bezpredmetné zaoberať sa náležitosťami úverovej zmluvy.

18. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok N. a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

19. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny, z dôvodov vyššie uvedených a postupom podľa ust. § 382 CSP, podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. O trovách prvoinštančného konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 257 CSP tak, že v konaní pomerne úspešnejšiemu žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Odvolací súd listom zo dňa 4.9.2025 vyzval strany sporu na vyjadrenie sa k novej aplikácii ust. § 257 CSP. Žiadna zo strán vyjadrenie nepodalala.

Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Citované zákonné ustanovenie je ustanovením, ktoré predstavuje odchýlku pri rozhodovaní o trovách konania v závislosti od zodpovednosti za výsledok sporu. Aplikácia tohto zákonného ustanovenia závisí od úvahy súdu a jeho aplikácia nepriaznivo dopadá na tú procesnú stranu, ktorá bola úspešná, patrí jej nárok na náhradu trov konania, ale protistrana pre aplikáciu ust. § 257 CSP nie je povinná tieto trovy uhradiť. Ust. § 257 CSP je moderačným právom súdu a je vecou súdu, akým spôsobom preukázané okolnosti pre aplikáciu § 257 CSP vyhodnotí. Dôvody hodné osobitného zreteľa zákon neuvádza. Zákon neuvádza ani výnimočné okolnosti, na ktoré je potrebné prihliadnuť.

Žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 55% (keďže súd priznal nárok na zaplatenie 2106,52 EUR z uplatnenej a kapitalizovanej sumy 3839,62 EUR) a žalovaný bol úspešný v rozsahu 45% (t.j. v tej časti konania o zaplatenie, v ktorej súd žalobu zamietol), teda rozdiel medzi úspechom žalobcu a žalovaného bol 10% v prospech žalobcu, preto podľa ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP žalobcovi v zásade vznikol nárok na náhradu trov konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa odvolací súd vzhliadol v tom, že žalobca v tomto konaní nemal aktívnu vecnú legitímáciu, a preto žaloba mala byť zamietnutá v celom rozsahu. Súd prvej inštancie však rozsudkom č.k. 5Csp/9/2023 – 131 zo dňa 20.6.2023 výrokom I. žalobe v časti o zaplatenie 2 106,52 EUR s prísl. vyhovel, majúci aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za danú. Tento výrok rozsudku nadobudol právoplatnosť dňa 24.8.2023. Odvolací súd má za to, že by bolo v rozpore s požiadavkou na spravodlivé rozhodnutie o náhrade trov konania, ak by žalovaný bol zaviazaný na náhradu trov konania za stavu, keď absentovala aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanie žaloby v celom rozsahu.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však neuplatnil a ani mu z obsahu

spisu nevyplývajú, preto mu odvolací súd ich náhradu, s poukazom na čl. 17 základných princípov CSP, nepriznal.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).